

PREDICĂ LA PRAZNICUL NAȘTERII MAICII DOMNULUI

Nașterea ta de Dumnezeu Născătoare Fecioară, bucurie a vestit la toată lumea (Tropar)

Frați creștini,

Ziua nașterii fiilor lui Adam și a Evei, era socotită ca o zi de tristețe pentru cei ce se nășteau și nu de bucurie fiindcă erau niște fii ai mâniei, ai păcatului și chiar vrăjmași a lui Dumnezeu. Erau socotiși pieirii și moștenitori ai blestemului Dumnezeiesc, căci până la Mântuitorul toată lumea mergea în iad, și buni și răi. Cu nașterea Fecioarei Maria, au început să se ivească zorile de ziuă, să treacă noaptea aceasta de întuneric și să se aștepte soarele dreptății care va lumina lumea și o va răscumpăra din blestemul cel greu în care căzuse.

Iată de ce nașterea Sf. Fecioare Maria este un eveniment mare de bucurie pentru neamul omenesc. Pe această Fecioară o așteptau prooroci, patriarhi vechiului Testament și tot neamul omenesc. Împăratul Solomon înainte de nașterea Sf. Fecioare cu mulți ani o vestește cu duhul zicând: "Cine este această fericită făptură care se ivește în calea vieții cu atâtea haruri? Ea este strălucitoare ca zorile unei frumoase zile, plăcută ca luna și aleasă ca soarele. Este puternică și înfricoșătoare, ca armatele așezate în linie de bătaie cărora nimeni nu le poate sta împotrivă".

Într-adevăr, Sf. Fecioară este înfricoșătoare pentru iad, căci s-a născut ca să zdrobească capul șarpelui diavol și să se distrugă împărăția păcatelor. Dar pe cât este de înfricoșătoare pentru diavoli, pe atât este de mângâietoare pentru sărmanii oameni afundați până atunci în întuneric, în sclavie și idolatrie. Ea se naște ca să devină maică a Mântuitorului, a Fiului lui Dumnezeu. Se naște pentru a lucra mântuirea neamului omenesc, pentru a fi Regina și împărăteasa cerului și a pământului.

O, cât este de slăvită Nașterea Sfintei Fecioare Maria! Dumnezeu - Tatăl își pune toată bunăvoința. Dumnezeu - Fiul vede mai înainte în ea pe Maica Sa iubită, iar Dumnezeu-Sf. Duh se odihnește în ea și o umbrește ca pe o Fecioară și mamă sfântă fără de prihană. Îngerii slăvesc cu cântării de bucurie și se luminează prin venirea ei în lume. Leagănul Sf. Fecioare Maria a fost înconjurat de smerenia cea mai adâncă și de sărăcia cea mai desăvârșită. Ea trebuia să distrugă păcatul mândriei care se înrădăcinase adânc în inima omului. Prin exemplul ei a arătat lumii că smerenia și sărăcia vor umple de daruri cerești pe cei ce urmează. Ascultați acum cum scrie Sf. Scriptură despre nașterea Preacuratei Fecioare Maria.

În Palestina era un om cu numele Ioachim, care avea o soție ce o chema Ana. Amândoi erau de neam mare, împărătesc și arhieresc, plini de bunătate și de milostenii. Erau smeriți și evlavioși, nelipsind de la biserică, unde aduceau lui Dumnezeu jertfe și mulțumiri pentru binefacerile primite. Erau însă foarte mâhniți, căci ajunseseră la adânci bătrâneți și nu aveau nici un copil.

În vremea aceea cei care nu aveau copii erau socotiți ca lepădați de Dumnezeu și de aceea erau disprețuiți, iar ceilalți nu primeau nimic din mâna lor. La biserică ei trebuiau să stea mai în urmă și când aduceau jertfe la altar ei erau ultimii.

Într-una din zile fiind sărbătoare mare la evrei, s-au dus la biserică și Ioachim cu soția lui. Din râvnă pentru Dumnezeu, au îndrăznit să aducă jertfă înaintea celorlalți. Preotul s-a mâniat foarte tare și i-a înfruntat cu cuvinte aspre. Ioachim și Ana au ieșit afară rușinați și mergând spre casă bătrânul Ioachim spuse femeii sale: "Pe mine nu mă mai trage inima să merg în casa mea, pentru că suntem urgisiți de Dumnezeu și de oameni. Du-te tu singură și dă milostenie la săraci, fă rugăciuni, iar eu mă duc în munte la peșteră acolo voi posti și voi ruga pe Dumnezeu cu lacrimi, să se milostivească spre noi și să ne dăruiască și nouă un copil."

Despărțindu-se unul de altul, Ana s-a dus acasă, a intrat în grădină și îngenunchind se ruga lui Dumnezeu zicând: "Doamne Atotțiitorule, cea ce numai cu cuvântul Tău ai făcut cerul și pământul și toate câte se văd; Cea ce ai zis făpturilor Tale să crească și să se înmulțească Cea ce ai binecuvântat pe Sarra soția lui Avraam și la bătrânețe a născut pe Isac; dă-mi Doamne și

mie roadă pântecelui meu ca să scap de ocara oamenilor și făgăduiesc că ce voi naște, fie fată fie băiat, îl voi dăruia cu toată inima să slujească Ție toată viața în biserica Ta cea sfântă”.

Ioachim, bărbatul ei, se ruga în același timp sus în munte petrecând în lacrimi și post. Văzând Dumnezeu suspinele celor doi bătrâni, a trimis pe arhanghelul Gavriil acolo în munte la Ioachim care i-a zis:” Bucură-te Ioachime și te veselește; eu sunt îngerul lui Dumnezeu, Gavriil, și am venit la tine să-ți spun că vei avea o fecioară, care va naște în fecioria sa pe Împăratul lumii. Lasă supărarea și mergi vesel acasă că a auzit Dumnezeu rugăciunile tale”. Acestea zicând îngerul s-a dus și la Ana spunându-i și ei aceleași cuvinte.

După ce a auzit cuvântul îngerului, Ioachim s-a dus acasă unde a aflat-o și pe Ana veselă, iar după nouă luni aceasta a născut o fetiță frumoasă, și sfântă, prin împreunare firească, dar care era rodul postului, al lacrimilor, milosteniilor și rugăciunilor.

În acea vreme evreii aveau obicei să cheme preoții a opta zi după naștere ca să pună nume pruncului. Așa au făcut și Ioachim și Ana și au botezat-o pe fiica lor Maria ce se tâlcuiește Împărăteasă. În limbajul elinesc aceasta înseamnă izbăvitoare - va izbăvi deci neamul omenesc din ghearele diavolului și din muncile iadului.

Acest praznic îl sărbătorim noi astăzi frați creștini, această taină o prea mărim. Lăudăm pe Ioachim și pe Ana, părinții Maicii Domnului. Pe cât au fost de supărați, pe atât de mult i-a bucurat Dumnezeu, dăruindu-le pe cea mai aleasă dintre toate neamurile, pe cea care a împăcat cerul cu pământul, pe Dumnezeu cu oamenii. De aceea Sfânta Biserică cântă cu mare glas troparul nașterii sale zicând: "Nașterea ta de Dumnezeu Născătoare Fecioară, bucurie a vestit la toată lumea; că din tine a răsărit Soarele dreptății, Hristos Dumnezeuul nostru. Și dezlegând blestemul a dat binecuvântare și stricând moartea ne-a dăruit nouă viață veșnică”.

Într-adevăr, născându-se în Nazareth Sfânta Fecioară, s-a vestit sfârșitul trist al nopții păcatului și s-au ivit zorile unei zile luminoase. Știm cu toții că atunci când se revarsă zorile dimineții toată firea se bucură. Sfânta Fecioară vestea sfârșitul relelor noastre, vestea oamenilor sosirea zilei în care va străluci soarele dreptății care va veni să lumineze lumea.

Fecioara Maria este asemănată cu luna care este mai strălucitoare decât toate stelele și care își împrumută strălucirea de la soare și luminează în timpul nopții. Iisus - adevăratul soare nu se arătase încă, dar Maria îl vestește și întunericul de care era pătrunsă omenirea începe a se risipi. Prin minunata strălucire a virtuților sale ea este asemănată chiar cu soarele însuși, mai ales că strălucește ca un soare între noi și Dumnezeu. Iată despre cine zicea Solomon împăratul: "Cine este aceasta care se ivește ca zorile, frumoasă și aleasă ca soarele?"

Dar nașterea Sfintei Fecioare Maria a adus o mare deznădejde demonilor din iad, producând întristare lui Lucifer și îngerilor lui. Prin nașterea ei s-a împlinit cuvântul lui Dumnezeu

pe care îl spusese șarpelui înșelător în rai: "Dușmănie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și între sămânța ei. Aceasta va zdrobi capul tău". Într-adevăr, prin nașterea Fecioarei Maria diavolul a suferit groază mare, de aceea Sf. Biserică cu mare dreptate a orânduit să proslăvim amintirea acestei sărbători și să ne bucurăm și noi împreună cu proorocii, îngerii și toți sfinții.

Iată de ce iubiți creștini, suntem datori să urmăm pilda vieții și credinței Fecioarei Maria. Dacă astăzi Sf. Fecioară stă pe tron strălucit și s-a înălțat mai presus decât toți îngerii, aceasta se datorează sfințeniei, virtuțile ei și grijii pe care a avut-o să rodească darurile primite de la Dumnezeu.

Dar noi ce facem cu harurile primite la botez, atunci când am devenit moștenitori ai împărăției cerurilor? Avem noi grijă să facem fapte de credință, de nădejde, de dragoste, sau am îngropat talantul? Ne interesăm noi cum să practicăm viața creștină, sfințenia, umilința, curăția, răbdarea, milostenia și toate celelalte după care ne cunoaștem că suntem fii Lui?

După cum observăm în lume, întunerice mare domnește în inima, mintea și viața oamenilor, căci în întunerice sufletesc și trupesc se zămislesc și se nasc oamenii pe pământ. Deși se nasc din părinți creștini, copiii sunt zămisliți în păcate de desfrânare, și cad cu totul din harul virtuților, căci după ce inii au trăit necununați, fără binecuvântarea lui Dumnezeu în biserică, nu țin socoteală de posturi, de sărbători și nu respecte legile dreptei credințe, și nici chiar legile medicinei ca să se poată naște ceva bun pe fața pământului.

Se străduiesc oamenii pentru copiii lor să le facă condiții bune în copii în păcate. Vai viața aceasta, dar nu îndeplinesc ce este mai important. Din știință sau neștiință disprețuiesc legile credinței și în timpul beției și al chefurilor blestemate, zămislesc de ei, că vor avea de suferit și vor deveni o mare povară pe capul părinților mai târziu și chiar al societății întregi. De aceea îi auzim pe mulți tineri plângându-se, că ar dori și ei să fie mai buni, să nu mai facă rele, să se poată ruga și să iubească biserica, dar nu pot. Pe mulți îi auzi zicând: "Parcă e cineva care nu mă lasă și mă împinge să fac rău."

Da, într-adevăr există cineva care nu-i lasă și acest cineva este diavolul. Sămânța de la el s-a zămislit odată cu ei în timpul poftelor păcătoase al trăirii fără să se țină seama de legile lui Dumnezeu. Atunci a început diavolul să ia în stăpânire încetul cu încetul sufletul și trupul omenesc și cu cât s-a trăit mai mult în păcate, cu atât a prins și el rădăcini mai adânci, de aceea mulți nu mai au putere să se ridice din mocirla păcatelor.

Iată de ce tinerii trebuie să se ferească de orice primejdie sufletească, fiindcă majoritatea au fost zămisliți și crescuți în gusturile lumii și a plăcerilor ei păcătoase, iar acum e greu să le cerem ca să se ocupe cu lucruri serioase. Mulți i-au în răs religia și vorbesc cu dispreț de

slujitorii biserici. Foarte puțini din cei distruși complet sufletește și trupește mai încearcă un loc de salvare.

Prin urmare frați creștini, vedem cum părinții sunt cei dintâi care calcă în picioare legile lui Dumnezeu și apoi ei mai vor ca să fie ascultați și respectați de copiii lor. Acest lucru nu mai e posibil, de aceea mulți ispășesc cu lacrimi amare aceste călcări de lege ale lui Dumnezeu și mor cu amărăciunea aceasta în suflet și se duc în chinurile iadului. Să ne formăm deci din copilărie inima pentru virtuți creștine, să ne împăcăm cu lipsurile, să ne înfrânăm pomirile dobitocești și să ne obișnuim cu viața duhovnicească spre binele sufletului și al trupului nostru.

După ce s-a născut fericita Fecioară Maria, până la etatea de trei ani a fost sub paza părinților care au învățat-o aceleași frumoase virtuți pe care și ei le-au practicat. Parcă o vedem pe bătrâna Ana cum o învață rugăciuni și nu ne putem opri să nu ne gândim că multe mame astăzi nu poartă de grijă copiilor lor. Astfel în primii anișori, nu-i aduc la biserică, nu le arată sfânta credință și nu-i feresc de locurile periculoase care le strică creșterea sănătoasă.

Mulți părinți nu se împărtășesc când sunt tineri și mare greșeală fac pentru că și pruncul care este în pântec trebuie să primească din taina aceasta sfântă ca să iasă un copil cu sfințenie în el. Dar mulți părinți tineri nu fac lucrul acesta, iar după ce li s-au născut copilașii nu-i aduc cu anii la biserică ca să fie împărtășiți. Până la vârsta de 7 ani, copiii trebuie aduși la biserică să fie împărtășiți din 40 în 40 zile. Să se intereseze măcar bunicile dacă părinții nu sunt în stare și n-au credință, pentru că prin trupul și sângele Domnului se sfințesc copiii.

Vai de părinții care nu-și cresc copiii în frică de Dumnezeu, căci vor avea multe de tras de pe urma lor, deoarece acești copii lăsați de capul lor vor rămâne surzi la sfaturile și poruncile părintești. Acești copii vor avea dezgust pentru tot binele, nu vor fi în stare să se ocupe de lucruri serioase și nu își vor face datoria nici în serviciu, nici în casa părinților. Vor fi nestatornici în căsătorie, complet dezorientați în toate problemele vieții și nefolositori pentru întreaga societate. De aceea auzim și vedem cum tineretul nostru face atâtea crime, violuri, furturi, bătăi, beții și tot felul de nenorociri, supărând grozav pe părinții lor.

Acești părinți care n-au avut grijă de ei acum își iau plata și vor mai avea și o altă judecată și suferință veșnică, pentru că nu și-au făcut datoria față de copiii lor ca să le arate lumina învățaturii Domnului Hristos. Sf. Scriptură ne spune cum patriarhul Iacob a avut un vis cu o scară lungă ce lega cerul cu pământul pe care suiau și coborau îngerii lui Dumnezeu.

Frumos și mare vis pentru că scara din visul lui Iacob este Preasfânta Fecioară a cărei naștere o prăznuim astăzi. Ea este aceea care a legat cerul cu pământul și prin curățenia sufletului și a trupului ei a pogorât pe Fiul lui Dumnezeu pe pământ. Prin ea ne înrudim și noi cu Dumnezeu și mai mult chiar ne facem fiii lui Dumnezeu. Odată cu nașterea Fecioarei Maria,

îngerii cerului coboară la noi ca să ne ridice sus de pe pământul acesta care prin păcatul lui Adam a primit blestem, lacrimi și suferințe.

Să băgăm de seamă, încă, că dedesubt, sub scara aceasta, este o altă scară care duce jos, spre iad. Pe această scară suie și coboară îngerii iadului – demonii. Îngerii cerului vor să ne lege cu Dumnezeu, în timp ce îngerii iadului vor să ne lege cu diavolii întunericului. Depinde de viața noastră, de cine vrem să ascultăm, căci în viața noastră se amestecă puterile cerului, dar și ispitele iadului.

Să ne facem socoteala în momentul de față fiecare și să vedem de cine ascultăm mai mult. Să privim la viața noastră și să ne vedem faptele bune sau păcatele și de aici vom putea să înțelegem ai cui suntem în momentul de față și cui slujim; lui Dumnezeu, sau diavolului.

Să serbăm deci cu bucurie, frați creștini, sfânta zi a nașterii Maicii Domnului. S-o laudăm cu cântări duhovnicești, să cădem în genunchi înaintea sfintei ei icoane și să binecuvântăm pe aceea pe care îngerii o laudă în cer. Să o venerăm cu toată evlavia și cu toată dragostea, căci prin mijlocirile ei ne facem fii iubiți ai lui Dumnezeu, ne umplem de darurile cerești și ne curățim inimile mărturisind-o ca Maica lui Dumnezeu.

Să avem în ea desăvârșita încredere și s-o chemăm în ajutor în orice împrejurare, în timpul vieții noastre căci Domnul nostru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu și Fiul ei cel Unul Născut, i-a dat cheia comorilor milostivirii Sale, ca Maicii lui Dumnezeu celei prea iubite și ea este atotputernică ca să ne ajute și să ne apere în nevoile și în necazurile noastre. Dar și noi să fim recunoscători și, mai ales, partea femeiască să-i urmeze vieții ei curate întru totul, cu sfințenie, modestie și, mai ales, smerenie. Fiecare să înalțe mereu rugăciuni către Dumnezeu ca să-și izbăvească sufletul de ispita și veninul șarpelui diavol.

Rugăciune

O, Prea Sfântă Fecioară Maria, Împărăteasa cerului și a pământului, care te-ai născut din sfinții tăi părinți Ioachim și Ana, ni nu avem cununi de aur ca să încununăm cinstită fruntea ta și nu putem să-ți înălțăm atâtea biserici și altare după meritul pe care-l ai. Sufletul nostru însă să fie biserică, iar inima altarul, unde să ardă tămâia rugăciunilor noastre.

Roagă pe Fiul tău neîncetat pentru tot neamul nostru creștinesc ca să ne ierte și să ne ajute să putem face și noi voia Sa, pentru ca și noi să fim în partea celor ce se mântuiesc în vecii vecilor. Amin.